ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: ELEKTRON spol. s r.o.,** se sídlem Komenského 151, Ústí nad Orlicí, zastoupené JUDr. Josefem Corradini, advokátem se sídlem Válova 24/1106, Ostrava, proti **žalované: Česká obchodní inspekce,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2008, č. j. ČOI 10773/2008/0100/2600/2008/Pe/Št, ve věci správního deliktu, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2010, č. j. 10 Ca 294/2008 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ústřední ředitelky ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen „žalovaná“) ze dne 1. 10. 2008, č. j. ČOI 10773/2008/0100/2600/2008/Pe/Št. Tímto rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí ředitele Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 7. 2008, č. j. R 34 0294 2608, tak, že změnila rozhodnutí správního orgánu I.

stupně v právní kvalifikaci správního deliktu z deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění zákona č. 36/2008 Sb. (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), na delikt podle § 24 odst. 7 písm. i) téhož zákona, kterého se dopustila stěžovatelka dne 7. 5. 2008 v provozovně Elektron-expert v Komenského ul. 151 v Ústí nad Orlicí tím, že spotřebitele řádně neinformovala o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (dále též „reklamace“) spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav a požadovala uhradit částku za diagnostiku vady, přepravné a balné při reklamaci ze dne 22. 4. 2008. V ostatní části žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Stěžovatelce tak byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč.

Městský soud výše uvedeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalované. V odůvodnění vycházel z toho, že podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb včetně údajů o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav. V daném případě nebylo sporu o tom, že se jednalo o vztah v režimu tzv. spotřebitelských smluv, přičemž ve smyslu § 55 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), se smluvní ujednání spotřebitelských smluv nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, která mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení. Zákon o ochraně spotřebitele tedy v § 13 ukládá poskytovateli služeb mj. i povinnost řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb včetně údajů o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav, přičemž se zavádí legislativní zkratka „reklamace“, kterou se podle zákona o ochraně spotřebitele rozumí uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Pokud jde o informační povinnost poskytovatele služeb, pak informací o podmínkách, rozsahu a způsobu uplatnění reklamace jsou veškeré údaje vyplývající z právních předpisů. Podmínky a způsob uplatnění odpovědnosti prodávajícího za vady prodané věci jsou upraveny zákonem a v režimu spotřebitelských smluv se od nich nelze v neprospěch spotřebitele odchýlit. Městský soud se neztotožnil s argumentací stěžovatelky, že ohledně všech vad, které prodávající neshledá vadami záručními, musí spotřebitel nést náklady prodávajícího spojené se zjištěním, zda se jedná o vadu záruční či nikoli. Již citovaný § 55 odst. 1 občanského zákoníku zakazuje, aby se spotřebitelské smlouvy odchýlily od zákona v neprospěch stěžovatelky. Podle § 56 odst. 1 občanského zákoníku nesmějí spotřebitelské smlouvy obsahovat ujednání, které v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnost v právech a povinnostech stran. Podle § 56 odst. 3 písm. b) občanského zákoníku jsou nepřípustná také smluvní ujednání vylučující nebo omezující práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu. Postup stěžovatelky, která poté, co autorizovaný servis vyhodnotil vadu telefonního přístroje jako mimozáruční, požadovala po spotřebiteli

uhradit náklady vzniklé v souvislosti s odborným posouzením reklamované vady, byl způsobilý omezit výše uvedená práva spotřebitele. Tento postup de facto vedl k omezení její vlastní odpovědnosti za vady prodávané věci podle § 619 odst. 1 občanského zákoníku. Městský soud podotkl, že spotřebitele nelze znevýhodňovat vzhledem k platné právní úpravě, která zajišťuje určité minimální standardy pro spotřebitele, a případná smluvní ustanovení mohou spotřebitelům poskytnout toliko více práv, nesmějí však práva spotřebitelů daná zákonem omezit, jak učinila stěžovatelka. Ujednání o tom, že náklady spojené s případnou mimozáruční opravou nese zákazník, je proto třeba považovat za neplatné, neboť odpovědnost prodávajícího za vady věci nemůže být omezena smluvně ani jednostranným prohlášením.

Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uvádí, že se městský soud nedostatečně zabýval zjištěním skutkového stavu, resp. hodnocením skutkového zjištění ve vztahu k namítané protiprávnosti jednání spotřebitele J. B. Má za to, že postrádá-li odůvodnění rozsudku, z jakých úvah a důkazů městský soud při hodnocení skutkových zjištění vycházel, jedná se o nepřezkoumatelný rozsudek. Poukazuje přitom na protiprávní jednání spotřebitele, které spatřuje v tom, že J. B. neoprávněně opakovaně uplatňoval reklamaci výrobku, přestože byl po první opravě přístroje uplatněné v rámci reklamace ze dne 25. 10. 2007 poučen o tom, že ztratil záruku z důvodů mechanického poškození přístroje. Při uplatnění následné opravy dne 22. 4. 2008 se proto se spotřebitelem dohodla, že náklady spojené s případnou mimozáruční opravou nese zákazník ze svého. Vzhledem k tomu, že autorizovaný servis stěžovatelku dne 24. 4. 2008 zpravil o tom, že přístroj byl poškozen vniknutím kapaliny, a proto výrobce na takto poškozený přístroj neuznává záruku, nabídl opravu přístroje za 4500 Kč, vrácení přístroje bez opravy za cenu diagnostiky a poštovného v celkové výši 440 Kč nebo ekologickou likvidaci v servise. S těmito možnostmi stěžovatelka seznámila spotřebitele na prodejně dne 28. 4. 2008, přičemž ten žádnou nepřijal a prodejnu opustil. Dne 29. 5. 2008 se spotřebitel k vyřízení věci do prodejny vrátil v doprovodu pracovníků správního orgánu I. stupně. Spotřebiteli byl vydán neopravený přístroj, přičemž byl požádán o zaplacení nákladů, které stěžovatelce s vyřízením mimozáruční opravy vznikly, tj. o zaplacení nákladů ve výši 440 Kč, s čímž spotřebitel předem souhlasil při sepsání dokladu o reklamaci ze dne 22. 4. 2008. S tímto postupem byl spotřebitel ostatně srozuměn již dne 29. 10. 2007 při prvním uplatnění reklamace. Na okamžitý zásah pracovníků správního orgánu I. stupně byla zákazníkovi tato částka vrácena a o události sepsán kontrolní protokol.

Stěžovatelka trvá na tom, že J. B. jednal protiprávně, když uplatňoval neoprávněnou reklamaci, přičemž takové jeho jednání nepožívá právní ochrany platného právního řádu České republiky. Za neoprávněnou reklamaci je totiž nutno považovat případy, kdy kupující věděl (nebo vědět měl a mohl), že se nejedná o záruční vadu, např. proto, že k vadě došlo jeho jednáním, a snažil se tak zneužít své

oprávnění. V takovém případě by byl kupující povinen k náhradě škody, kterou způsobil jednáním v rozporu s dobrými mravy. Právní ochrana spotřebitele proti postavení dodavatele v rámci spotřebitelských smluv, jak ji žalovaná uplatňuje, je nepřiměřená. Stěžovatelce totiž není poskytnuta žádná ochrana před protiprávním jednáním spotřebitele, naopak protiprávní jednání spotřebitele je podporováno nedůvodným a necitlivým posouzením ze strany žalované jako právně relevantní. Spotřebitel se tak může dle žalované domáhat práv na odstranění „záruční vady" tohoto přístroje, která mu opakovaně nebyla přiznána, do nekonečna bez jakékoli účasti na náhradě nákladů s tím spojených, čímž je zcela narušena zásada rovnosti účastníků před zákonem.

Stěžovatelka má za to, že jí je nepřiměřeně vytýkáno, že při druhém pokusu o uplatnění práva plynoucího z odpovědnosti za vady J. B. měla odmítnout přijetí přístroje pro provedení záruční opravy, když měla vědět, že další vada přístroje bude posouzena jako mimozáruční. J. B. totiž při opakovaném uplatnění práva plynoucího z odpovědnosti za vady zcela záměrně účelově zamlčel, že již dříve byla případná budoucí vada posouzena servisem jako „nezáruční", a neoprávněně reklamaci opětovně uplatňoval, přičemž v tomto svém jednání nadále pokračuje. Ve světle všech těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornila na to, že obdobný skutkový případ účtování nákladů na diagnostické úkony v rámci uplatněné reklamace byl již Nejvyšším správním soudem dříve rozhodován v rozsudku ze dne 22. 3. 2006, č. j. 3 As 60/2005 - 73, dostupném na www.nssoud.cz. Kasační stížnost navrhla zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných, které lze podřadit pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), tj. pro důvod nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem a pro vadu řízení před městským soudem, která mohla mít vliv na zákonnost. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Při rozhodování vycházel z následujících pro danou věc relevantních skutečností patrných ze správního a soudního spisu. J. B. (spotřebitel) zakoupil dne 8. 8. 2007 v prodejně stěžovatelky mobilní telefon Motorola. Dne 25. 10. 2007 se J. B. dostavil na prodejnu a uplatnil reklamaci na předmětný přístroj z důvodu, že přístroj zvoní velmi potichu. Přístroj stěžovatelka zaslala na opravu do servisu Mobil ASK Czech Republic s. r. o. (dále jen „servis"), který provedl záruční opravu, sdělil však, že bylo shledáno mechanické poškození přístroje znečištěním, a proto se na něj další reklamace nevztahuje. Dne 22. 4. 2008 se J. B. dostavil na prodejnu stěžovatelky a opětovně uplatnil nárok na opravu vady přístroje v záruční době z

důvodů, že z přístroje vychází jemný pískavý zvuk do doby než zhasne display a každý desátý hovor repro začne chrčet. Stěžovatelka přístroj přijala a spotřebiteli vystavila doklad o převzetí mobilního telefonu v rámci uplatněné reklamace s tím, že v něm pro servis uvedla, že žádá o provedení záruční opravy. Do závorky pak uvedla, že náklady spojené s mimozáruční opravou nese zákazník ze svého (č. l. 7 správního spisu). Ze zakázkového listu ze dne 6. 5. 2008, č. M3817014 (č. l. 6 správního spisu), vyplývá, že uplatňovaná vada nebyla servisem uznána jako záruční, neboť bylo zjištěno, že do přístroje vnikla kapalina. Stěžovatelce tak byla servisem fakturou ze dne 7. 5. 2008 (č. l. 5 správního spisu) vyúčtována částka 440 Kč za diagnostiku mobilního přístroje a poštovné. Dne 24. 4. 2008 bylo J. B. stěžovatelkou (v důsledku telefonní zprávy ze servisu) sděleno, že se v daném případě o záruční vadu nejedná a byly mu nabídnuty tři možnosti řešení situace - mimozáruční oprava přístroje za 4500 Kč, vrácení bez opravy s tím, že je povinen uhradit částku 440 Kč za diagnostiku a poštovné, nebo ekologická likvidace přístroje v servise. J. B. se dne 28. 4. 2008 dostavil na prodejnu, přičemž ani jednu možnost nepřijal a bez vyřízení věci prodejnu opustil. Vrátil se až dne 29. 5. 2008, kdy mu byl neopravený mobilní telefon vrácen s tím, že reklamovaná vada nebyla uznána jako záruční z důvodů zjištění vniknutí kapaliny do přístroje. Stěžovatelka proto po J. B. žádala zaplacení faktury ze dne 7. 5. 2008 za provedení diagnostiky a za poštovné ve výši 440 Kč, kterou nakonec uhradil. Na okamžitý zásah pracovníků správního orgánu I. stupně byla zákazníkovi tato částka vrácena a o události sepsán protokol ze dne 29. 5. 2008 (č. l. 2 - 3 správního spisu). Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, v němž uznal stěžovatelku vinnou spácháním správního deliktu, kterého se dopustila jednáním v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele, a uložil jí pokutu ve výši 5000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, na základě něhož žalovaná pouze změnila právní kvalifikaci správního deliktu, v ostatní části rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí brojila stěžovatelka žalobou, v níž uvedla téměř totožnou argumentaci jako v kasační stížnosti. Především trvala na tom, že se J. B. dopustil protiprávního jednání, když neoprávněně uplatňoval reklamaci, a v takovém případě je ochrana spotřebitele nepřiměřená. Městský soud žalobu z výše uvedených důvodů zamítl.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou stěžovatelky, že se městský soud nedostatečně zabýval zjištěním skutkového stavu věci. S touto námitkou se zdejší soud neztotožňuje. Má za to, že z napadeného rozsudku je zcela jednoznačně seznatelné, z jakých důkazů městský soud při rozhodování vycházel a k jakým závěrům na základě nich dospěl. Z rozsudku městského soudu je zřejmé, že tento soud vycházel z důkazů založených ve správním spise, které zdejší soud považuje pro posouzení předmětné věci za zcela dostačující. Za stěžejní důkaz pak Nejvyšší správní soud považuje stěžovatelkou vydaný doklad o přebrání přístroje od J. B. v rámci uplatněné reklamace ze dne 22. 4. 2008, který byl rovněž předmětem přezkumu městského soudu. Nejvyšší správní soud nemá ani pochyb o tom, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn již správními orgány, což vyplývá ze

skutečnosti, že svá rozhodnutí opírají o relevantní listinné důkazy založené ve spise. Postupu městského soudu nelze v tomto ohledu nic vytknout a skutkový stav, na základě něhož byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele, byl zjištěn dostatečně. Nutno podotknout, že stěžovatelka v tomto směru ostatně především namítala, že nebylo dostatečně hodnoceno protiprávní jednání spotřebitele, který neoprávněně reklamaci uplatňoval. Tato otázka však není pro posouzení protiprávního jednání stěžovatelky z pohledu zákona o ochraně spotřebitele, které je předmětem meritorního přezkumu, relevantní. Stěžovatelka sama uvádí, že v případě, kdy by spotřebitel neoprávněně uplatňoval reklamaci, by byl povinen k náhradě škody, kterou způsobil jednáním v rozporu s dobrými mravy. Taková skutečnost však není ve vztahu k posouzení toho, zda v daném případě stěžovatelka jednala v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele, či nikoli, podstatná.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal věcné závěry městského soudu, tj. zda se stěžovatelka na základě skutkových zjištění skutečně dopustila porušení ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda je přípustné, aby prodávající požadoval po spotřebiteli úhradu nákladů spojených s uplatněním odpovědnosti za vady prodané věci v situaci, kdy zjistí, že se nejedná o tzv. záruční vadu, a spotřebitel navíc reklamaci uplatňuje protiprávně. Zdejší soud se zcela ztotožňuje se závěry městského soudu uvedenými v napadeném rozsudku, který potvrdil závěry správních orgánů, že jednání stěžovatelky je nutno považovat v rozporu se zákonem. Při přezkumu vycházel především z následujícího.

V dané věci nebylo sporu o tom, že stěžovatelka vystupuje v právních vztazích v pozici dodavatele a že tedy jde o režim tzv. spotřebitelských smluv podle § 52 občanského zákoníku, přičemž z § 55 odst. 1 téhož zákona vyplývá, že se smluvní ujednání spotřebitelských smluv nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, která mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení. Nejedná se přitom o zvláštní smluvní typ na úrovni např. kupní smlouvy, nýbrž jde o zvláštní pododvětví občanského práva s omezením smluvní autonomie stran v zájmu ochrany slabší smluvní strany, tj. spotřebitele.

Podle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13 téhož zákona.

Podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb (dále jen „reklamace“), včetně údajů o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav. Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá prodávajícímu povinnost řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb včetně údajů o tom, kde

lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav, přičemž legislativní zkratkou „reklamace“ se rozumí uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Podmínky a způsob uplatnění odpovědnosti prodávajícího za vady prodané věci jsou upraveny zákonem a v režimu spotřebitelských smluv se od nich nelze v neprospěch spotřebitele odchýlit.

Právě uvedené výslovně vyplývá z § 56 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého nesmějí spotřebitelské smlouvy obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Podle § 56 odst. 3 písm. b) citovaného zákona jsou nepřípustná také smluvní ujednání vylučující nebo omezující práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady či odpovědnosti za škodu. To znamená, že jakýkoli jednostranný právní úkon či dvoustranné ujednání, mají-li spotřebitele znevýhodňovat oproti zákonné úpravě, je nutno považovat za nepřípustné, resp. neplatné.

Z dokladu o přebrání reklamace ze dne 22. 4. 2008 pak vyplývá, že se J. B. jako spotřebitel dostavil do prodejny stěžovatelky, aby uplatnil reklamaci. Stěžovatelka vadný přístroj jako reklamaci přijala, nicméně na doklad uvedla, že náklady spojené s mimozáruční opravou nese zákazník ze svého, a zaslala přístroj na provedení záruční opravy. Servis stěžovatelce oznámil, že se v daném případě nejedná o záruční vadu, a proto není povinen uhradit náklady na diagnostiku a poštovné. Vyúčtoval proto částku ve výši 440 Kč stěžovatelce fakturou ze dne 7. 5. 2008. Stěžovatelka tuto částku požadovala zaplatit po spotřebiteli při následném vyzvednutí mobilního telefonu bez provedení záruční opravy.

V návaznosti na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že pokud stěžovatelka přijala mobilní telefon na záruční opravu v rámci reklamace, což vyplývá z dokladu ze dne 22. 4. 2008, potom nebyla oprávněna následně po spotřebiteli vyžadovat zaplacení nákladů, které vynaložila na diagnostiku provedenou servisem a na poštovné. Možnost takového postupu totiž nevyplývá ze žádného zákonného ustanovení. Stěžovatelka tak byla povinna reklamaci vyřídit kladně, nebo ji zamítnout. Na tom nic nemění ani skutečnost, že spotřebitel J. B. měl s takovým postupem vyřízení reklamace předem souhlasit. Lze totiž souhlasit s městským soudem v tom, že takové ujednání nelze považovat za ujednání nad rámec zákona ve prospěch spotřebitele. Naopak ujednání takového charakteru je způsobilé omezit výše uvedená práva spotřebitele a protiprávně omezuje odpovědnost žalobce za vady prodané věci podle § 619 odst. 1 občanského zákoníku. Odpovědnost prodávajícího za vady věci však nemůže být omezena jednostranným prohlášením ani smluvně, jak tomu bylo v právě souzené věci. Podle § 627 odst. 3 občanského zákoníku je nutno jakákoliv ujednání mezi prodávajícím a kupujícím, uzavřená před uplatněním práva z odpovědnosti za vadu prodané věci, pokud by v jejich důsledku právo zaniklo nebo bylo omezeno, považovat za neplatná. Je totiž třeba konstatovat, že předmětné ujednání mezi stěžovatelkou a

J. B. mohlo spotřebitele ovlivnit při rozhodování se, zda reklamaci vůbec uplatní či nikoli, což spotřebitele znevýhodňuje vzhledem k platné právní úpravě, která zajišťuje spotřebiteli uplatnění reklamace bez dalších podmínek. Na tomto místě však Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že nelze zaměňovat nárok na uplatnění reklamace a nárok na její kladné vyřízení, neboť tento zákonem samozřejmě zaručen být nemůže. Nicméně zákon spotřebiteli zaručuje alespoň právě tento minimální standard možnosti v rámci záruční doby bez dalšího uplatňovat právo na vyřízení reklamace. Lze tedy konstatovat, že stěžovatelka svým jednáním porušila svou povinnost řádně spotřebitele informovat o zákonem zaručených podmínkách pro uplatnění reklamace.

Pokud je spotřebiteli již jednou reklamace zamítnuta, nebo mu bylo po provedení opravy sděleno, že z určitých důvodů není již oprávněn uplatňovat odpovědnost za vady výrobku v rámci záruční doby, a přesto tak učiní, jak tomu bylo v nyní projednávané věci, potom je nutno podotknout, že tato skutečnost ještě neopravňuje prodávajícího jednat v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele. Je proto na prodávajícím, aby v takovém případě reklamaci z takového důvodu zamítl. Právě tím je chráněn proti opakovaně uplatněným neoprávněným reklamacím. Pokud stěžovatelka tvrdí, že při přijetí reklamace dne 22. 4. 2008 nevěděla o předešlé opravě, přičemž J. B. ji o tom neinformoval, má Nejvyšší správní soud za to, že tato její nevědomost nemůže být brána k tíži spotřebitele. Zdejší soud má za to, že stěžovatelka měla být bdělá a vést si např. evidenci přijatých reklamací, na základě čehož by byla schopna dohledat, zda konkrétní spotřebitel neuplatňuje reklamaci neoprávněně, a tím se předmětné situace vyvarovat. Pokud tak ovšem neučinila, a ani žádným jiným způsobem si takové informace nezajistila, vadný přístroj od spotřebitele přijala v rámci uplatnění reklamace, potom musí nést následky s řádnou reklamací související a nemůže na spotřebiteli v návaznosti na výše uvedené požadovat úhradu jakýchkoli nákladů vynaložených v rámci posuzování povahy reklamované vady, neboť takové jednání je v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele.

Ostatně skutkově obdobný případ byl již dříve Nejvyšším správním soudem rozhodován rozsudkem ze dne 22. 3. 2006, č. j. 3 As 60/2005 - 73, přičemž devátý senát v daném případě neshledal žádného důvodu, proč by se měl od názorů třetího senátu odchýlit. Z odůvodnění městského soudu je navíc patrno, že i on ze závěrů tohoto rozhodnutí zcela správně vycházel.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu